

Řvoucí kolemjdoucí

Stojí vedle nás v davu.
Skrytý.
Tam někde pohlcen naším nekonečným hladem.
Otočíme se a nevidíme ho.
Stojí tam nepozorován.

Řvoucí kolemjdoucí.

Stojí tam a křičí.
Křičí.
Nikdo ho však neslyší. My hluší tvorové kolem.
Prostoduší, krutí diktátoři.
Každý z nás
se špinavými dlaněmi.
Všední zvuky nám lahodí,
ty ostatní překáží.
A tak navždy ztracen v davu je

Řvoucí kolemjdoucí.

A pokaždé má jinou tvář.
Někdy hezký, někdy ošklivý,
ale vždycky smutný.
Neslyšen nikým.

Řvoucí kolemjdoucí.

Navenek tvor jako my.
Chodí a mluví, samotný,
protože ví.
Strom uprostřed řeky nepluje s proudem.
Kořeny má hluboko,
jen pije vodu.
Trn v našem oku.
Bodá.

Řvoucí kolemjdoucí.

My jsme řeka.
My jsme všichni.
My ... My ... My!
Kdo jen on?
Kdo je ona?
A kdo je ono?
Nic.

Řvoucí kolemjdoucí

Prázdnota kolem nás.
Spára mezi dlaždicemi
všichni si na ni zvykli.
Zapomněli.
Je tam, ale
vlastně není.

Řvoucí kolemjdoucí.

Byl?